

selv, der gør det? At Bankerne paa den Maade kunne være en Støtte til at rejse en sikker Sparekasse, synes jeg kun kan være tiltalende.

Det tredie Middel, Lovforslaget anviser, er jo Nedskrivningen med de 25 pCt. Det har jeg langt mere Betænkelighed ved. Jeg opkaster først det Spørgsmaal: Mon det kan gøres? Mon der kan findes en Form, hvorunder vi kunne gøre det? Vi have i Sparekasseloven af 1880 de Veje, som ere anviste, naar Sparekasser ere ude af Stand til at betale, Konkurs, Kommissoriebehandling o. s. v. Nu skulle vi indføre noget ganske nyt. Det var nu mærkeligt, som det stod i Regeringens Forslag. Thi der stod der, at denne Nedskrivning skulde ske i Henhold til Sparekasselovens § 9. Saa tog man Sparekasselovens § 9 for sig, og saa staar der i den, at naar en Sparekasse under visse Omstændigheder faar et Overskud, skal der med dette forholdes saadan og saadan. Det passede jo ikke her. Det kom kun til at passe, fordi Ministeriet tillige havde fremlagt et Forslag, hvorefter Sparekasseloven fik en ny § 9. Dette har Folketinget dog fundet lidt for underligt, og det har saa sat Ministerens Forslag ind i det nu foreliggende Forslags § 2. Men ogsaa der gaar man ud fra, at man skulde kunne vedtage, at, efter at Ulykken er sket, skulde de paagældende finde sig i Tabet af de 25 pCt. Jeg tvivler paa, at det lovligt kan gøres. Det Forbillede, man søger i Lovene om Livsforsikring og om Tvangsakkord, passer ikke. Det var rent private Forhold, det den Gang gjaldt om at faa ordnet, og man gav en vis Frist, inden de paagældende Love traadte i Kraft. Alt dette, skulde man nu paa en Gang sige, forsvinder ud af Verden, det bryde vi os ikke om. Loven af 1880 kunne vi gøre om ved en senere Bestemmelse. Jeg tvivler om, at dette kan ske. Jeg beder om, at det maa blive overvejet i Udvalget, det var muligt, at andre Veje kunde findes. Og jeg maa sige, hvor haardt det end kan lyde i visses Øren, at her er det naturligt at tænke sig den Kommissoriebehandling, som efter vor nugældende Lovgivning er Nødvendighed i et saadant Tilfælde, og som er det eneste, der kunde bringe Orden og Belysning over de Forhold; alt andet løbe vi en Risiko ved. Den behøver ikke at bredes saa stærkt, at den forhindrer, at der kommer til at bestaa en lovlig fortsat sjællandsk Bondestands Sparekasse, som kunde føres igennem med den Støtte fra Staten, som jeg nys nævned, men det

burde ordnes saaledes, at denne Forholdsregel vilde kunne fri os for at gøre noget, som Loven neppe giver Lov til at gøre, og saaledes, at vi yderligere fik den Betyggelse, at disse Forhold blev undersøgte og kom til at foreligge saa klart som muligt. Det er alt sammen noget, som senere kan være Genstand for nærmere Overvejelse.

Om man ad den tredje Vej, som Lovforslaget anviser, og som gaar ud paa at skabe to nye Sparekasser, kan naa, hvad der skulde naas, om de paagældende Indskydere, Sparere, kunne faa saa betimelig Adgang til deres indestaaende Penge, som de efter min Mening bør have, anser jeg for tvivlsomt. Jeg tror, at der kunde gøres mere, end Loven indeholder. Om det er rigtigt, at Indenrigsministeren og Staten træde i den Grad i Forhold til en fortsat levedygtig Sparekasse, som vilde blive en Følge af de foreslaaede Bestemmelser, anser jeg ligeledes for tvivlsomt, men det er jo ogsaa Ting, som kunne overvejes i et Udvalg. Endelig anser jeg det ogsaa for tvivlsomt, om man er gaaet den rette Vej for at sikre Pantdebitorerne deres Ret, som alle maa erkende bør sikres dem, til ikke at komme til at lide Skade ved det, der er indtruffet. Jeg tror ogsaa, at det med Rette i Dag er fremhævet, at det ikke vil være vanskeligt at faa en Ordning, som betrygger disse. Hvorledes man skal gaa frem for at faa den levedygtige Del af Sparekassen stillet paa ret Køl igen, synes jeg, er en Ting, som fortjener nøje Overvejelse, og jeg synes, det maa være en Glæde for enhver af os at hjælpe til med, at det mulig kunde naas. Om det er naaet ad de Veje, man ved Lovforslaget vil betræde, anser jeg i visse Maader for tvivlsomt.

Jeg kan slutte med at sige, at ogsaa jeg og de Mænd, til hvilke jeg nærmest hører, sympatisere med, at man gør alvorlige Bestræbelser for at faa denne Sag ordnet paa en saadan Maade, at der gøres saa lidt Fortræd derved som muligt, og vi maa holde paa, at den Maade, hvorpaa det sker, er indenfor Lovens Grænser, og at det sker ad Veje, som hidtil ere fulgte, og som ikke medføre farlige Konsekvenser for Fremtiden. Jeg maa haabe, det maa kunne lykkes for det Udvalg, som kommer til at arbejde for denne Sag i den begrænsede Tid, som vil blive givet det, at bringe et godt Resultat ud af Sagen. Med disse Bemærkninger skal jeg for øvrigt ogsaa støtte den foreliggende Sags videre Fremme.